

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 829/2016
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца П.С. из С.Л., чији је пуномоћник М.В., адвокат из Ј., против туженог Н.С. из С.Л., чији је пуномоћник Б.Ј., адвокат из Ј., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 538/15 од 22.12.2015. године, у седници одржаној 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 538/15 од 22.12.2015. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П2 бр.208/14 од 28.09.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и туженом забрањено да на било који начин даље узнемирава тужиоца и наложено му је да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство тужиоца. Другим ставом изреке, утврђено је да се изречена мера заштите од насиља у породици одређује на период од годину дана од дана доношења ове пресуде и да се иста може продужити све док не престану разлози због којих је одређена. Трећим ставом изреке утврђено је да је тужба у делу којим је тужилац тражио да се одреде мере заштите од насиља у породици тако што ће се туженом наредити да се исели из куће тужиоца у С.Л. и да се забрани туженом да се приближава тужиоцу на удаљености мање од 100 м, повучена. Последњим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 77.410,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 538/15 од 22.12.2015. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и другом изреке. Другим ставом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из четвртог става изреке

првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу по овом основу исплати износ од 116.115,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности. Супротно наводима ревизије, другостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, као ревизијски разлог из члана 407. став 1. тачка 3. истог закона, јер је у поступку одлучивања о жалби туженог изјављеној на првостепену пресуду, правилно применио одредбе члана 386. став 1. и члана 396. став 1. Закона о парничном поступку, испитујући првостепену пресуду у оном делу у коме се побија жалбом и оцењујући у образложењу пресуде битне жалбене наводе, па и наводе да је првостепени суд одлучивао о тужбеном захтеву изван тужбе, који се понављају и у ревизији, правилно закључујући да првостепени суд изрицањем мере заштите од насиља у породици на начин наведен у ставу првом изреке, није прекорачио тужбени захтев, односно одлучио о захтеву који у овој парници није постављен, што у свему прихвата и овај суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су отац и син. Након развода прво са мајком туженог, а од пре две године и са другом женом, тужилац се вратио са привременог рада у Ш.. Живе у истој кући која је власништво тужиоца и мајке туженог, а са њима и живе и ванбрачна супруга туженог, њихово малолетно дете, као и млађи тужиочев син, који болује од церебралне парализе. Тужилац и његова бивша супруга, мајка туженог, имају засебне собе, а све друге просторије у кући користе заједнички. Тужилац је прихватио иницијативу туженог и пре извесног времена оформио сточну фарму и запослио бившу супругу и туженог. Односи парничних странака су у последње време поремећени и након што тужени није удовољио захтеву бивше супруге да јој да новац за лечење због повреде коју је добила на раду, а није имала оверену здравствену књижицу, тужени је ударајући рукама о славски сто, тужиоцу рекао да није никакав отац, ни деда и да је нечовек, те је повишеним тоном од оца тражио новац за лечење мајке, с тим што је тужилац на овако понашање туженог реаговао ћутањем. На основу чињеница које је полицијска патрола констатовала на лицу места, поднет је захтев за покретање прекршајног поступка, против овде туженог, и он је пресудом од 25.03.2014. године оглашен кривим, зато што је наведеног дана 22.09.2013. године око 23,10 часова у породичној кући П.С., овде тужиоца, дрским и безобзирним понашањем нарушавао јавни ред и мир, на тај начин што је дошао у кућу у припитом стању и ушао у део куће које припада његовом оцу, овде тужиоцу, када је почео да ломи ствари по соби, том приликом разбио стакло на витрини која се налазила у соби, разбацио полице и разбио неколико стаклених флаша, чиме је учинио прекршај из члана 12.став 1. Закона о јавном реду и миру. На основу извештаја Градског центра за социјални рад у Ј.

утврђено је да је породица С. од раније позната као породица са конфликтним односима, с тим што је у извештају од 26.06.2015. године назначено да је наведени догађај више ситуационе природе него што је израз стварних насилничких побуда, што се образлаже чињеницом да су овде тужени Н. и његов брат Д. већ дуги низ година живели одвојено од оца, да је период одрастања протекао без непосредног присуства оца као мушке фигуре, као и чињенице да је Н. читав свој живот провео са мајком и болесним братом према којима има заштитнички став и неконтролисану потребу да их штити од свих непријатности. У првим извештајима овог Центра изнет је став да забрана даљег узнемиравања која је предложена као мера заштите није сврсисходна из разлога што, поред жеље овде туженог за помирењем, таква забрана би могла да продуби већ постојећи конфликт. У каснијим извештајима назначено је да породица поседује и капацитете и потенцијале за мењање, да чланови породице имају у виду властите пропусте, грешке и погрешна реаговања, с тим што би могла да буде примењена мера забране даљег узнемиравања зато што тужени има довољно потенцијала да може да схвати последицу спорног догађаја и да се суочи са последицама свог поступка.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаном пресудом је усвојен тужбени захтев и одређена је мера заштите насиља у породици на начин како је то одређено изреком првостепене пресуде, са оценом да се утврђено и описано понашање туженог у конкретном случају може сматрати дрским, безобзирним и злонамерним, као основа за изрицање наведене мере заштите од насиља у породици.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, имајући у виду утврђено чињенично стање, правилан је закључак судова да наведено понашање туженог према тужиоцу критичном приликом, представља насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона, које оправдава одређивање наведене мере заштите. Одредба члана 197. став 1. Породичног закона, прописује да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице, а у ставу 2 истог члана прописано је да се насиљем и у породици сматра нарочито наношење или покушај наношења телесне повреде и изазивање страха претњом убиства или наношење повреда члану породице или њему блиском лицу, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Насиље у породици подразумева свако понашање које одступа од стандарда „нормалног“ опхођења и комуницирања са члановима породице. Довољан је и један акт понашања који има карактер насиља, да би се изрекла нека од мера заштите од насиља у породици и на тај начин спречило испољавање евентуално поновног насилничког понашања. Супротно наводима ревизије, тужени критичном приликом није само ударио у сто и изговорио речи које би могле да увреде тужиоца, већ је и ломио ствари у просторији у којој се налазио тужилац, што свакако појединачно или све заједно укупно указује на дрско, намерно и безобзирно понашање којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужиоца. Сагледавајући све то у контексту тешко поремећених породичних односа, изрицање наведене мере заштите од насиља у

породици у виду забране даљег таквог понашање, је неопходно и сврсисходно како би тужени могао да схвати последице спорног догађаја и да се са истим суочи, како је то констатовао и Центар за социјални рад, која неће погоршати већ поремећене односе странака, већ ће уз саветодавни рад са наведеном институцијом, омогућити успостављање адекватних породичних односа.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**